

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 5 grudnia 2008 r. [SG.E.3/RG/mbp D(2008) 10067] o udostępnieniu wnioskodawcom będącym osobami prywatnymi dokumentów objętych zakresem postępowania w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego nr 2005/4569 pochodzących od władz niemieckich, mimo sprzeciwu rządu federalnego mającego za podstawę art. 2 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001;
- Obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca kwestionuje decyzję Komisji z dnia 5 grudnia 2008 r. o udostępnieniu osobom trzecim będącym osobami prywatnymi dokumentów objętych zakresem postępowania w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego pochodzących od władz niemieckich, mimo sprzeciwu rządu federalnego.

W uzasadnieniu skargi skarżąca podnosi, że zaskarżona decyzja narusza art. 4 ust. 5 rozporządzenia nr 1049/2001⁽¹⁾ w związku z zawartą w art. 10 WE zasadą lojalnej współpracy pomiędzy Wspólnotą i państwami członkowskimi.

Artykuł 4 ust. 5 rozporządzenia nr 1049/2001 przyznaje państwom członkowskim możliwość uzależnienia przekazywania dokumentów sporządzonych przez ich władze, które znajdują się w posiadaniu organów wspólnotowych, od wyrażenia przez państwo członkowskie zgody. Komisja nie dysponuje prawem do przeprowadzania własnej wyczerpującej analizy powodów odmowy dostępu do dokumentów na podstawie art. 4 ust. 1-3 rozporządzenia nr 1049/2001. Zgodnie z wykładnią dokonaną przez Trybunał w sprawie C-64/05 P⁽²⁾ Szwecja przeciwko Komisji dany organ wspólnotowy może pominąć taki sprzeciw i dokonać własnej oceny w przedmiocie występowania powodów odmowy dostępu na podstawie art. 4 ust. 1-3 rozporządzenia nr 1049/2001 w następujących okolicznościach: gdy sprzeciw jest „całkowicie nieuzasadniony” lub nie wykazuje „żadnego związku” z powodami odmowy dostępu.

Wynika z tego, że w związku z ustanowioną w art. 10 WE zasadą lojalnej współpracy pomiędzy Wspólnotą i państwami członkowskimi ocena występowania powodów odmowy dostępu zgodnie z art. 4 ust. 1-3 rozporządzenia nr 1049/2001 zasadniczo należy do państwa członkowskiego. Komisja może się przeciwstawić odmowie wyrażenia zgody jedynie wyjątkowo, w sytuacji braku dostosowania się w wystarczającym stopniu przez państwo członkowskie do wspomnianych wymogów. Do takiego wniosku prowadzi także porównanie z art. 4 ust. 4 rozporządzenia nr 1049/2001. Obydwie z wymienionych w orzecznictwie okoliczności dotyczą istotnych wymogów o charakterze formalnym, które pod względem treści powinny opierać się o zawarty w art. 253 WE obowiązek uzasadnienia. Kontrola zgodności z prawem tj. kwestii, czy odmowa dostępu do dokumentów spełnia wymogi art. 4 ust. 1-3 rozporządzenia nr 1049/2001, nie należy jednakże do Komisji.

Tytułem zarzutu ewentualnego skarżąca twierdzi, że nawet gdyby Sąd zinterpretował wyrok w sprawie C-64/05 P w taki sposób, że wniesiony na podstawie art. 4 ust. 5 rozporządzenia nr 1049/2001 sprzeciw państwa członkowskiego wiąże organ

wspólnotowy tylko wtedy, gdy jest on zgodny z art. 4 ust. 1-3 tego rozporządzenia, to Komisja byłaby uprawniona co najwyżej do dokonania kontroli ewidencyjnej uzasadnienia przedstawionego przez państwo członkowskie. Jednakże w żadnym wypadku nie można uważać, że uzasadnienie sprzeciwu zgłoszonego przez Niemcy jest w sposób oczywisty wadliwe.

- ⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz. U. L 145 s 43).
- ⁽²⁾ Wyrok Trybunału z dnia 18 grudnia 2007 r. w sprawie C-64/05 P Szwecja przeciwko Komisji i in. (Zb. Orz. 2007 s I 113839).

Skarga wniesiona w dniu 20 lutego 2009 r. — Química Atlântica, L.da, przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-71/09)

(2009/C 113/74)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Química Atlântica, L.da (Lizbona, Portugalia), (przedstawiciel: J. Teixeira Alves, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że Komisja była zobowiązana do przyjęcia środków w celu harmonizacji kryteriów klasyfikacji i opodatkowania (oclenia) fosforanu diwapnia przywożonego z Tunezji;
- stwierdzenie, że uchybienie przez Komisję temu obowiązkowi doprowadziło do istotnych różnic w opodatkowaniu (ocleniu) towarów zadeklarowanych w Portugalii w porównaniu z towarami zadeklarowanymi w państwach członkowskich, co z uwagi na bliskie położenie geograficzne stanowi konkurencję dla podmiotów gospodarczych, którzy deklarują owe towary w Portugalii;
- nakazanie Komisji przyjęcie środków w celu harmonizacji klasyfikacji celnej fosforanu diwapnia;
- nakazanie Komisji uwzględnienia okoliczności, iż fosforan jest towarem nieorganicznym uzyskiwanym w drodze reakcji chemicznej poprzez oddziaływanie kwasu na minerał, z którego to powodu już na wstępie wyłączona zostaje możliwość jego zaklasyfikowania do pierwszych 24 działów Wspólnej Taryfy Celnej;
- nakazanie Komisji przyjęcia środków, które zapewnią, że klasyfikacja przyjęta w poszczególnych państwach członkowskich zostanie zharmonizowana zgodnie z właściwymi hermetycznymi kryteriami;
- stwierdzenie, że stronie skarżącej przysługuje zwrot pobranych od niej opłat celnych przekraczających kwotę wynikającą z zastosowania stawki odpowiadającej pozycji taryfowej 2835 [25] 90.

— Nakazanie Komisji zapłaty kosztów i wydatków związanych z niniejszym postępowaniem, a także wydatków koniecznych poniesionych przez skarżącą, a w szczególności kosztów związanych z przemieszczeniem się, pobytem i wynagrodzeniem jej adwokata.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca zajmuje się sprzedażą fosforanu diwapnia przywożonego z Tunezji, który do 1994 r. deklarowany był przez nią dla celów oclenia pod oznaczeniem „wodorofosforan wapnia (fosforan diwapnia)” znajdującym się w podpozycji 2835 [25] 90 NC. Portugalskie organy celne nalegały na to, aby fosforan diwapnia deklarowany był jako podpozycja 2309 90 98 CN, jako produkty stosowane do żywienia zwierząt — pozostałe. W tym samym czasie, we Francji, w Zjednoczonym Królestwie i w Hiszpanii, które praktycznie pochłaniają cały fosforan diwapnia otrzymywany w Tunezji i wywożony do Unii Europejskiej, ten sam produkt był klasyfikowany pod podpozycją taryfy celnej 28 35 [25] 90, opodatkowanej stawką zero.

Skarżąca wystąpiła do Komisji o przyjęcie środków harmonizujących klasyfikację celną fosforanu diwapnia, jednakże Komisja nie podjęła żadnych działań w tym zakresie. Od 2005 r. Komisja odwleka podjęcie decyzji w tym zakresie. W grudniu 2008 r. podjęła konkretną decyzję, o treści negatywnej, w której to, po pierwsze stwierdza, że klasyfikacja fosforanu diwapnia pod pozycją taryfową 2309 jest zgodna i jednolita w poszczególnych państwach członkowskich, oraz, co za tym idzie, odmawia przyjęcia środków harmonizujących klasyfikację. Komisja posiada dokumenty, które dowodzą, że fosforan diwapnia przywożony z Tunezji, największego dostawcy Wspólnotowego, jest klasyfikowany we Francji i Hiszpanii pod podpozycją taryfy celnej 2835 25 90 i miała możliwość sprawdzenia tego, że przynajmniej w Zjednoczonym Królestwie również przyjmuje się taką klasyfikację. Twierdzenie, że klasyfikacja fosforanu nie powoduje problemów w pozostałych państwach członkowskich jest prawdą połowiczną, ponieważ nie odzwierciedla tego, że kraje te nie importują fosforanu diwapnia z Tunezji. Komisja miała obowiązek sprawdzenia, czy skład fosforanu diwapnia pochodzącego z Tunezji jest podobny do jego surogatów pochodzących z innych państw. Jednakże nie uczyniła tego, pomimo że poinformowano ją o tym, że w tym zakresie został przyjęty wiążący komunikat urzędu celnego we Francji. Odpowiedź Komisji na zarzuty dotyczące rozbieżnej klasyfikacji celnej, a przez to oczywiście błędnej, oparta jest na nieprawdziwych okolicznościach faktycznych, a Komisja nie podejmuje żadnych środków harmonizujących kryteria klasyfikacji, co oznacza utrzymanie wcześniejszej sytuacji.

Sądy portugalskie utrzymały w mocy decyzje portugalskich organów celnych bez występowania do trybunału z wnioskiem o wydanie orzeczenia w Trybie prejudycjalnym. W większości państw członkowskich importujących fosforan diwapnia z Tunezji, towar ten jest deklarowany pod pozycją celną 2835 [25] 90. Owa rozbieżna klasyfikacja celna, która znajduje odzwierciedlenie w nakładaniu cła, spowodowała wyłączenie skarżącej z hiszpańskiego rynku, na którym fosforan diwapnia był wolny od opłaty celnej, jako że był klasyfikowany pod podpozycją 28 35 [25] 90.

Skarga wniesiona w dniu 20 lutego 2009 r. — Francja przeciwko Komisji

(Sprawa T-79/09)

(2009/C 113/75)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Republika Francuska (przedstawiciele: E. Belliard, G. de Bergues i A.-L. Vendrolini, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W drodze niniejszej skargi skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2008) 7846 wersja ostateczna z dnia 10 grudnia 2008 r., w której Komisja uznała, że dobrowolne składki, które stały się obowiązkowe, pobierane przez organizacje międzybranżowe od osób wykonujących zawody w nich zrzeszone w celu finansowania działań wykonywanych przez te organizacje są środkiem stanowiącym pomoc państwa w rozumieniu art. 87 ust. 1 WE.

Na poparcie skargi skarżąca podnosi co do istoty zarzut oparty na:

- niewłaściwej interpretacji pojęcia pomocy państwa w rozumieniu art. 87 ust. 1 WE w zakresie, w jakim Komisja uznała, wbrew twierdzeniom rządu francuskiego, że dobrowolne składki, które stały się obowiązkowe stanowią opłaty parafiskalne, czyli zasoby państwa, podczas gdy:
 - procedury uznania organizacji międzybranżowych oraz procedury rozszerzenia porozumień międzybranżowych nie można uznać za środki państwowe służące realizacji określonej, zdefiniowanej uprzednio polityki;
 - podstawa, wysokość, przeznaczenie i zastosowanie dobrowolnych składek, które stały się obowiązkowe są ustalane w porozumieniach organizacji międzybranżowych, a organy publiczne nie uczestniczą w ich ustalaniu na żadnym etapie;
 - dobrowolne składki, które stały się obowiązkowe są zawsze wykorzystywane w celu finansowania działań, których finansowaniu służą i nigdy są przekazywane organom publicznym;
 - zobowiązani do zapłaty dobrowolnej składki są zawsze beneficjentami działań z niej finansowanych, a składka obciąża wszystkie podmioty danego sektora jako sprzedawców bądź nabywców określonego produktu.